

עפ"ג 24676/02/14 - רשות הגנים הלאומיים ושמורות הטבע נגד אשר מויאל

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

עפ"ג 24676-02-14 רשות הגנים הלאומיים ושמורות הטבע נ' מויאל

27 מרץ 2014

בפני כב' השופט גד גדעון

המערערת

רשות הגנים הלאומיים ושמורות הטבע

נגד

המשיב

אשר מויאל

נוכחים:

ב"כ המערערת - עו"ד עדתו

המשיב - בעצמו

פסק דין

זהו פסק דין בערעור המאשימה, על גזר דינו של בית משפט השלום הנכבד באשקלון (כב' ס. הנשיא השופטת דינה

כהן), מיום 13.1.14, במסגרתו נגזר על המשיב, אשר הורשע בעבירה של נהיגה בחוף הים בניגוד להוראת סעיף 2 לחוק איסור נהיגה ברכב בחוף הים, תשנ"ז - 1997, אותה ביצע בחוף יבנה ים פלמחים, עונש הכולל קנס בסך 1,000 ₪ או 3 ימי מאסר תמורתו, וכן חתימת התחייבות על סך 5,000 ₪ שלא יעבור את העבירה הנדונה בתוך 3 שנים מיום הרשעתו.

המשיב עבר את העבירה, כאשר נהג ברכבו מסוג מיציבושי פג'רו, והחנה אותו במרחק של 35 מ' מקוהמים.

יצוין כי למשיב ניתנה הודעת קנס על סך 500 ₪, אלא שהוא בחר לנהל את המשפט, שכן סבר כי עומדת לו הגנה. בתשובתו לאישום, טען תחילה כי שילם את הדו"ח האמור, אלא שטענה זו לא התקבלה, לאחר שנזנחה וכעת אין חולק כי הקנס המקורי לא שולם. כן טען כי אינו סבור שחנה במרחק 35 מ' מהחוף. בית המשפט קמא קבע בהכרעת הדין, כי העובדה האמורה הוכחה.

הטענה השלישית שטען המשיב, והמשמעותית ביותר בעיניו, היתה, כי הינו מתפרנס מהשכרת ציוד לאירועים המתקיימים בחוף הים, ועל כן נאלץ לעבור את העבירה על מנת להביא ציוד כבד אשר קשה לשאתו בידיים, עד סמוך לקו החוף, המקום בו התקיים האירוע. לדבריו רוב האירועים בחוף הים, מתקיימים במרחק קצר מקו המים.

בית המשפט קמא עמד בגזר הדין, על כך כי הנאשם כבר ביצע שתי עבירות זהות בעבר, האחת כשנה לפני העבירה הנדונה בהכרעת הדין, ואחת כחודש לפני העבירה האמורה, בגין שילם הנאשם את הקנסות המינהליים, בסך 500 ₪ בכל פעם.

כן התחשב בית המשפט, במצבו האישי והמשפחתי של הנאשם, ובסופו של דבר הטיל עליו כאמור, תשלום קנס בסך 1,000 ₪ וחתימת התחייבות בסך 5,000 ₪.

המערערת טענה בין היתר כי הקנס שהוטל, חורג לקולא, במידה רבה ממתחם הענישה ההולם את העבירה. ב"כ המערערת ציין כי גובה הקנס המקסימלי, שניתן להטיל בגין העבירה עומד על כ- 75,000 ₪, וכן ציין בטיעונו, היום כי גובה הקנס המנהלי אמור היה לעמוד בתחילה על סך 1,000 ₪, ורק מחמת טעותה של המערערת אשר לא היתה ערה לעבירות הקודמות, ניתן קנס מינהלי של 500 ₪. עוד טען ב"כ המערערת, כי יש נפקות רבה להחלטתו של נאשם שלא לשלם את הקנס המנהלי, ולנהל משפט, לרבות שמיעת ראיות, שכן במקרה כזה לא מתקיימים השיקולים המצדיקים הטלת קנס נמוך, ובהם החיסכון בזמן ובמשאבים הכרוכים בניהול משפט, וכן היחס לנאשם כמי שקיבל עליו את הדין, לאחר שהודה בהזדמנות ראשונה בביצוע העבירה, עם תשלום הקנס. המערערת גם הפנתה לפסיקה במקרים דומים, בהם הוטלו קנסות בסכומים של 3,500 ₪ ו- 5,000 ₪.

המשיב חזר וטען כי אכיפת ההוראה האוסרת נסיעה בחוף הים, צפויה למנוע ממנו בפועל מלנהל את עסקו, המבוסס על מתן שירות ואספקת ציוד כבד משקל, סמוך לקו המים בחוף הים. המשיב הציג פנייה כתובה ששלח אל כב' השר להגנת הסביבה, בה ביקש מענה לבעיה וקרא לשינוי החוק. עוד טען, כי האכיפה גורמת בפועל לאפליה של המשיב ושל עוסקים נוספים בתחום, לעומת חברות גדולות, אשר יכולות לממן הליכים משפטיים וקנסות, ועל כן למעשה, עוסקות

באין מפריע באספקת שירותים כאמור, תוך ביצוע עבירות.

לאחר שמיעת הטענות, במסגרת הפסקה בדיון (עקב פעילות הסברה ומחאה של עובדי בית המשפט), באו הצדדים בדברים, ובהמשך הציגו הסדר, במסגרתו הסכימו כי גובה הקנס שיגזר על המשיב במסגרת הערעור, יעמוד על סך 3,000 ₪.

יש לקבל את ההסדר הסביר לכשעצמו, אך נכון במקרה זה, להוסיף מספר דברים.

החוק שאת הוראתו הפר המשיב, בא להגן הן על קהל באי חוף הים, מפני פגיעת רכב, ומפני מפגעים הנגרמים על ידי רכבים, וכן על ערכי טבע, לרבות צמחייה או בעלי חיים, בסביבת חוף הים.

בעפ"ג 62886-01-14, בהתייחס לעבירה של איסור נהיגה בחוף הים, אשר בוצעה בתחום שמורת טבע, הבעתי את דעתי, כי נכון לקבוע ביחס לעבירה שנדונה שם, מתחם ענישה שבין 3,000 ₪ ל- 7,000 ₪.

בענייננו, כאשר מדובר בעבירה שלא בוצעה בתחום שמורת טבע, נראה כי נכון יהא לקבוע מתחם ענישה נמוך יותר, וסבורני כי מתחם שבין 2,000 ₪ לכ- 5,000 ₪ הינו מתחם ההולם את העבירה, ואת הפגיעה הגלומה בה בערכים המוגנים.

סבורני, בהתייחס למשיב בהליך זה, כי נכון היה מתחילה, לשקול לחובתו את העובדה כי המדובר בעבירה שלישית שביצע בתקופת זמן קצרה יחסית, ואת העובדה שידע בבירור (בשל הקנסות הקודמים שהושתו עליו בגין אותה עבירה), כי הוא מבצע עבירה, כאשר נהג ברכבו עד קרוב לקו המים.

טענתו של המשיב, כי "נאלץ" לבצע את העבירה, בשל צורכי עסקו, והטענה כי עסקו מבוסס למעשה על מתן שירות בתוך תחום החוף האסור בנסיעה, דינן לסברתי, לפעול דווקא לחובתו, שכן ברור מתוכן, כי לנאשם אינטרס כלכלי, שהגשמתו כרוכה בביצוע עבירות, ועל כן יש ליתן משקל רב יותר לשיקול ההרתעה.

כל אלה מובילים למסקנה, כי נכון היה להחמיר באופן משמעותי בעונשו של המשיב, הן ביחס לקנס והן באשר לגובה ההתחייבות, אלא שהצדדים הגיעו כאמור להסדר, ומעבר לכך, הכלל הוא כי ערכאת הערעור אינה ממצה בדרך כלל, את הדין עם הנאשם, במלוא החומרה, גם כאשר יש מקום לקבל ערעור ולהחמיר בעונשו.

לפיכך, מאומץ ההסדר שהציג הצדדים, ואני מורה בזה על הגדלת הקנס שהוטל על המשיב בבית משפט קמא והעמדתו על סך 3,000 ₪, כאשר היתרה בסך 2,000 ₪ הנותרת לתשלום (לאחר שהנאשם כבר שילם את הקנס בסך 1,000 ₪ שהוטל עליו בבית משפט קמא), ישולם ב- 5 תשלומים חודשיים שווים ורצופים, כאשר התשלום הראשון עד ל- 20.5.14, והתשלומים הבאים, עד ה- 20 לכל חודש שלאחר מכן. בגין כל תשלום שלא ישולם, יאסר המשיב למשך 3

ימים.

בהתאם להסכמת הצדדים, אין שינוי בגובה ההתחייבות.

ניתנה והודעה היום כ"ה אדר ב תשע"ד, 27/03/2014 במעמד הנוכחים.

גד גדעון, שופט

שם הקלדנית: מיכל וקנין